

MILJØMINISTERIET

22. januar 1986

Fiskeriministeriet har med skrivelse af 16. december 1985 fremsendt en række forslag til ændring af udkast til bekendtgørelse om husdyrgødning og ensilage, der med skrivelse af 2. december 1985 er oversendt fra miljøstyrelsen til miljøministeriet, departementet.

Forslagene har alle tidligere været fremsat over for miljøstyrelsen, der imidlertid ikke har indarbejdet dem i bekendtgørelsesudkastet, i hvilken anledning fiskeriministeriet udbeder sig departementets bemærkninger.

For så vidt angår forslaget om ændring af § 3, stk. 1, således at afstandskravet til vandløb og søer øges til 50 m, er miljøministeriet enig med fiskeriministeriet i, at dette vil give en bedre beskyttelse af miljøet. Departementet må imidlertid lægge vægt på miljøstyrelsens oplysning om, at en sådan forøgelse af afstandskravet vil medføre et meget betydeligt antal dispensationssager, således at dispensation snarere bliver reglen end undtagelsen, og at kommunalbestyrelserne har beføjelse til at påbyde forebyggende foranstaltninger, når der er en konkret fare for miljøet.

Til spørgsmålet om, hvorvidt ordet »væsentligt« bør udgå af bekendtgørelsens § 3, stk. 3, er det departementets holdning, at der er tale om en konkret vurdering i hvert tilfælde, og at væsentlige ulemper og gener står

i modsætning til uvæsentlige ulemper og gener, for hvilke der ikke er behov for at fastsætte vilkår, jfr. dog sidste punktum i stk. 3.

Miljøministeriet, departementet, er enig med fiskeriministeriet i, at det vil have miljømæssig værdi at indføre en zone mod vandløb, søer og kystvande, hvor der ikke må spredes husdyrgødning og ensilagesaft. I miljøministerens redegørelse til folketinget om marginaljordsproblematikken er dette da også nævnt som et forslag. Det er derfor miljøministeriets opfattelse, at eventuelle bestemmelser herom bør afvente udfaldet af de drøftelser, der for tiden finder sted om marginaljordsproblematikken.

For så vidt angår udformningen af § 30 i bekendtgørelsen, kan det oplyses, at §§ 29 og 30 i ordvalget svarer til formuleringen i miljøbeskyttelsesloven. Miljøstyrelsen har overfor departementet oplyst, at der kan tænkes tilfælde, hvor der er tale om en væsentlig gene eller forurening, men hvor man efter fortolkningen af miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, ikke vil kunne skride ind med påbud. På den baggrund finder departementet det ikke rigtigt at ændre ordet »kan« til »skal« og dermed afskære kommunalbestyrelsen fra at foretage den krævede afvejning.

Med venlig hilsen
Norman Cleaver